

Активна молодь для сильної громади

Привіт, я Катерина. Мені 28 років. Працюю методистом та керівником гуртків Кобеляцької філії Полтавського еколого-натуралістичного центру учнівської молоді. Щодня я бачу, як юні очі загоряються від відкриттів: новий саджанець, якого вони посадили власними руками, перша експедиція у природу, участь у природоохоронній акції, перемоги у конкурсах. У такі моменти я відчуваю, що працюю не просто заради природи — а також і заради нашої громади, нашої країни. І кожного разу переконуюся: активна, небайдужа молодь – це справжній скарб громади, це її коріння і водночас крила.

Що для мене означає місцеве самоврядування та громада?

Для мене громада – це як велика родина. Іноді галаслива, іноді не завжди згодна між собою, але завжди рідна. Громада — це мої сусіди, які вміють посміхнутися навіть у найважчий день. Це простір довіри, взаємопідтримки й спільних рішень. Місцеве самоврядування – це можливість не чекати дива, а брати на себе відповідальність, змінювати життя тут і зараз. Це право і обов'язок кожного – чути, говорити і діяти. Я бачу громаду як велику родину, де кожен має вагоме місце: від школяра, який прибирає парк, до підприємця, який створює робочі місця. Для мене громада — це серце, що б'ється спільним ритмом. А місцеве самоврядування — це як голос цього серця.

Якби я була головою громади...

Я б зробила молодь рушійною силою розвитку. Адже вони – не «майбутнє», а вже сьогодення. Я б створила Молодіжну раду при громаді, яка б реально впливала на рішення, де хлопці й дівчата могли б вільно висловлювати свої ідеї. Я б відкрила простір — молодіжний хаб, куди можна прийти після школи чи університету, обговорити свої мрії, написати проєкт і разом реалізувати його. Це могли б бути молодіжні форуми, еко- та волонтерські проєкти, стажування у відділах ради, щоб молодь бачила, як працюють механізми управління. Було б чудово, щоб у громаді звучали не тільки офіційні виступи дорослих, а й голоси юних. Бо коли молодь відчуває довіру,

вони стають неймовірно відповідальними. Коли я думаю про нашу громаду, завжди бачу не лише молодь, а й тих, хто віддав їй десятиліття свого життя — наших пенсіонерів. Це люди, які будували школи й дороги, садили дерева й виховували дітей. Сьогодні багато з них залишилися сам на сам із труднощами: високими цінами, самотністю, проблемами зі здоров'ям.

Я мрію створити в нашій громаді молодіжні об'єднання, які б опікувалися саме пенсіонерами. Це могли б бути невеликі команди волонтерів, які приходять до стареньких із найпростішим: купити продукти, винести сміття, прибрати подвір'я чи просто посидіти й послухати їхні історії. Адже іноді найбільша допомога — це увага й людське тепло.

Я бачу це об'єднання як місток між поколіннями. Молодь дарує свою енергію, а люди похилого віку — свій життєвий досвід і мудрість. Так ми створюємо сильну громаду, де ніхто не відчуває себе зайвим чи покинутим.

У нашому селі є ще одна велика проблема — покинуті тварини. Часто бачиш собак чи котів, які тиняються вулицями, шукають їжу біля магазинів або гріються біля хат. Це не лише викликає співчуття, а й стає реальною загрозою — і для самих тварин, і для людей.

Тому я мрію про створення невеликого притулку для безпритульних тварин. Це міг би бути спільний проєкт громади та молоді: знайти приміщення, організувати волонтерські чергування, домовитися з ветеринарами про огляди та щеплення. А ще — проводити акції з пошуку господарів, щоб кожна покинута тварина мала шанс знайти новий дім.

Такий притулок став би не лише місцем допомоги тваринам, а й школою доброти для молоді: адже, навчившись відповідальності за менших, ми стаємо відповідальнішими і за свою громаду.

Роль молоді у відновленні громади під час війни

Війна забрала у нас спокій і безтурботність, і дала відчуття відповідальності одне за одного. Молодь тут — як джерело енергії. Вони можуть бути волонтерами, організаторами благодійних акцій, допомагати військовим і внутрішньо переміщеним особам. А ще — вони ті, хто вчиться і вже думає про

те, якою буде країна після Перемоги. Моє завдання як педагога – навчати їх не лише знанням про природу, а й навичкам співпраці, критичного мислення, вмінню чути та відстоювати позицію. Саме ці якості знадобляться дітям при створенні нових екопроектів, у збереженні нашої землі від наслідків війни.

Я пам'ятаю перші дні, коли у нашому центрі ми з дітьми плели сітки, збирали теплі речі, підтримували один одного. Їх ніхто не змушував — вони самі приходили й казали: *“А що ми ще можемо зробити?”*

Ця війна змінила їх. Вона забрала легковажність і подарувала дорослість, силу, жагу допомогти. Я бачу, що молодь уже сьогодні будує наше завтра. Вони — ті, хто відновлюватиме школи, садки, парки. Вони — ті, хто після перемоги посадить мільйони нових дерев на нашій вільній землі.

Що може мотивувати молодь долучатися до прийняття рішень?

Я впевнена: мотивує відчуття значущості. Коли молодь бачить, що їх ідею підтримали — навіть маленьку, наприклад, облаштувати куточок для відпочинку у дворі, — а вже є відчуття: *“Мій голос важливий!”*

Мотивує також відчуття спільності. Коли ти не один, коли поруч команда однодумців, працювати набагато легше і цікавіше. А ще — підтримка старших. Молоді потрібні наставники, які не скажуть: *“Ти ще малий, почекай”*, а запитують: *“Яка в тебе ідея? Давай подумаємо, як її реалізувати”*.

Висновок

Я мрію про громаду, де молодь не шукає кращого життя деінде, а знаходить себе тут, у рідному краї і створює це «краще» тут, удома, де їхні голоси звучать на рівні з дорослими. Де кожна дитина, яку я бачу в нашій філії еколого-натуралістичного центру, зможе колись сказати: *“Я змінив своє село. Я зробив своє місто кращим. Я збудував свою країну”*.

Бо саме активна молодь — це не лише майбутнє. Це вже сьогоднішня сила нашої громади. Це її віра. Це її надія. Це її перемога.